

TOPRAK ANA

(...)

Ben de ağır ağır yürürken düşünüyordum: Ancak benim oğullarım gibi yiğitler halkı düşmandan koruyabilirdi. Tek sağ olsunlar... Sağ olsunlar ve zaferle dönsünler. Ondan sonrası kolaydı, bir deri bir kemik kalsak bile her engeli aşar, her güçlüğün üstesinden gelirdik. Önemli olan sağ kalmak. Ama zafer de gecikmesin artık, çabuk gelsin! Çabuk gelsin! Elbette yalnız benim dileğim değildi bu. Bütün halkın amacı, umudu, hayali bu idi. Bu yüzden de ben, her fedakârlığa, her güçlüğe katlanmaya hazırdım.

En küçük oğlum Caynak daha on sekizini bile doldurmadan cepheye gönderildiği zaman bile dişimi sıktım, dilimi tuttum ve acılarımı içime attım.

Kış sonuna doğru askerlik şubesine sık sık çağırılmış, kendi yaşındaki gençlerle birlikte yat-kalk ve silah kullanma talimleri yapmıştı. Zaten bu talimler âdet olmuş ve buna hepimiz alışmıştık. Bir endişe duymuyordum. Eğitim görüyor, manevra yapıyorlardı: "Yat! Kalk!.. Sağa bak, sola bak!" gibi on beş günlük bir talimden sonra dönüp geliyorlardı.

Bir defasında gidişinin ikinci gününde döndü. Buna çok şaşıtm:

- Niye bu kadar çabuk bıraktılar, umarım bir daha hiç çağırılmazlar, dedim.
- Bırakmadılar ana, yarın yine gideceğim, dedi Caynak. Bu defa biraz daha fazla talim göreceğim, daha fazla kalacağız orada. Bu yüzden de evde bir gün kalmamıza izin verdiler, merak edilecek bir şey yok.